

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam
Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In
Qvibvs Singlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo
Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Cap. XI. De pace, & quid sit per se esse, & per se vita?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38621

CAPUT XI.

De pace, & quid sit per se esse, & per
vitam esse, &c.

DOcet §. 1. & 2. Quid sit pax divina, & quomodo DEUS cuncta pacifice coordinat, & quod pax sit omnium unitiva, & consensus operativa. De quo D. Th. hic. & 2. 2. quæst. 29. art. 1. & 2.

§. 3. Omnia pacem appetere cum semetipsis, atque esse conjuncta.

§. 4. & 5. esse etiam pacem in iis quæ semper moventur, nihilque sine pace consistere.

§. 6. DEUM quandoque dici per se vitam & alia hujusmodi, quandoque verò ea creasse quæ ex participatione sunt & vivunt. De quo etiam D. Thom. q. 84. a. 5.

Documentum 71.

ex lect. 2.

Propter quam divina mentes unitæ intellectibus suis ununtur, & unitis, & rursus ad ignotam ascendunt super mentem collocatorium conjunctionem. Propter quam anime largissimas ipsorum rationes viventes, & ad vitam intellectualem congregantes puritatem proveniunt juxta proprietatem suam viam, & ordine per immaterialem & simplicem intellectum ad eam, quæ est super intellectum unitivum.

Exp. D. Th. Dicit ergo primo quod propter primam & simplicem causam pacifice unientem, divine mentes id est Angeli tripliciter ununtur. 1.

Unaliquique secundum proprium intellectum. 2. prout quidam ununtur ordine quodam alijs Angelis unitis. 3. Secundum quod ulterius ascendunt ad hoc quod conjungantur rebus divinis, quæ sunt collocata super omnem mentem, & hæc conjunctio est nobis ignorata.

Deinde cum dicitur propter quam anima &c. Ostendit effectum divine pacis in anima rationali, pro ut scilicet ad unitatem reducitur. In qua quidem reductione triplex gradus consideratur. Primò enim dicitur anima habere largissimam rationem, in quam ratio se ad diversa diffundit ex multis actibus, & effectibus naturam rei investigando. Secundò, largitas rationis reducitur ad unitatem intellectualem puritatis, seu simplicitatis. Nullum enim effectum haberet investigatio rationis, nisi ad intelligibilem veritatem perduceret. Tertiò, quodam ordine per hujusmodi immaterialem & intellectualem veritatem pervenit anima secundum proprietatem suæ virtutis, ut uniat DEO qui est supra intellectum, cui non ita perfectè anima in hac vita uniti potest, sicut Angeli boni, &c.

Triplex est gradus reductionis ad unitatem. V. Relolut. 77.

Documentum 72.

ex lect. 3.

Si autem istos dicit paci, & paci bonis inimicis, qui licet & furoribus, & variationibus, & instabilitatibus gaudent, & isti obscuri imagi-

nibus pacifici desiderij tenentur, à passionibus multum moventibus impugnantur, & istas sedare stulte desiderantes, & arbitantes adimplerione semper fluentium pacem habere seipsos, non consecutionem delectationum se delectationum perturbatos.

Explicatio D. Thomæ. Dixerat Dionysius, quod omnia desiderant pacem. Quærit ergo quomodo omnia desiderant pacem, cum multa sint quæ alteritate & discrepatione gaudent? Solvit autem dubitationem secundum tres intellectus, & modo secundum tertium intellectum, quod scilicet multa alteritate gaudent, non referatur ad appetitum naturalem, ut in præmissis, sed ad voluntarium. Et dicit, quod si hic qui movet dubitationem dicat illos homines imitari paci, qui gaudent in exterioribus libris, & interioribus commotionibus, & instabilitatibus quæ videntur paci contrariæ. Dicendum quod ipsi etiam homines detinentur à desiderio pacis, secundum quamdam obscuram similitudinem. Tales enim homines multum impugnantur à passionibus quibus commoventur, & sic eorum pax interior perturbatur. Hujusmodi ergo impugnationem passionum ex desiderio pacis sedare volunt, non sapienter sed stulte. Putant enim quod possunt habere interioriorem pacem implendo superflua & inordinata sua desideria, quæ incitantur secundum varias passiones, sed per hoc magis perturbantur, dum non possunt consequi delectationes, à quibus detinentur. Impossibile est enim, quod homo superfluis, & inordinatis desiderijs subjaceat, omnia desiderata consequi possit: & idcirco tales querentes pacem, licet commoventur, ut sua desideria impleant: & quia variis desiderijs subjacent, variationibus gaudent. Sapienter autem hanc impugnationem passionum sedarent, si multa desideria reprimentes, ad unum desiderium veræ pacis converterentur.

Nota. Pacem querere omnes etiam illi, qui paci imitari videntur, passiones non pacificantur indulgentia, sed abstinentia.

V. Relolut. 27. & 48. & 91.

Documentum 73.

Quid dicat quidem aliquis de benignitate pacem effundente secundum Christum: secundum quam non jam didicimus bellum facere, neque nobis ipsis, neque alijs, neque Angelis, sed & cum ipsis divina secundum virtutem operabimur, secundum providentiam IESU, omnia in omnibus cooperantis, sed & facientis pacem ineffabilem, & ex seculo prædissimam, & reconcilianti nos sibi ipsis in spiritum, & per ipsum, & in ipso Patri.

Explicatio D. Thomæ. Determinat de pace facta per Christi Incarnationem, dicens, D. Thomæ quod sufficiens aliquid dicere potest de pietate DEI, quæ effundit pacem in mundum per Christum: secundum quam pacem jam liberati à peccato, didicimus doctrina & exemplo Christi illi & interiori Spiritus sancti inspiratione, non facere bellum peccando, nec contra nosmetipsos, nec discordando à sanctis Angelis, sed per hanc pacem secundum nostram virtutem operamur ea quæ DEI sunt simul cum sanctis Angelis, & hoc secundum providentiam & gratiam IESU, qui operatur omnia in omnibus.

CAPUT XIII.

De perfecto & uno.

Docet S. Doctor, quomodo DEUS dicatur perfectus & unus: & unitatem in omnibus rebus reperiri. Unde infert D. Th. 1. p. q. 1. a. 1. Unum nihil addere supra ens contrahens illud.

Item docet unitatem sublata omnia petire, & ex DEO uno esse omnia, Trinitatemque unitatem esse eminentissimam, & incognoscibilem.

Tandem concludit, prædicta esse divina nomina quæ ratione intelliguntur, & inde promittit ad symbolicam Theologiam transire.

Quæ D. Thomas explicat hic, & citat loco adducto ex 1. p. & in 1. dist. 2. q. 1. a. 1. & 3. & q. disp. de pot. q. 7. a. 5. & q. 9. a. 7.

Documentum 75.

ex lect. 3.

Portet & nos à multis ad unum virtute divina unitatis conversos unitate laudare totam & unam Deitatem.

Expositio D. Thomæ. Dicit ergo, quod oportet nos laudare totam & unam Trinitatis deitatem unitate, id est, secundum rationem unius, ita quod convertamur à multis creaturis, quæ participant unam ad id quod vere unum est, scilicet DEUM, & hæc conversio fit in nobis virtute divinæ unitatis, dum enim consideramus, quod divina unitas est virtuosior omni unitate, omnia relinquentes in ipsam convertimur. Hæc ille.

Totam & unam deitatem contemplerur, quod quidem perfectius est, quam per distinctas perfectiones, vel etiam mysterium Trinitatis distincte contemplari.

V. Resolut. 70.

Documentum 76.

Propter quod & ipsi per negationes ascensum præbonoraverunt, sicut exsuscitantem animam ab his, quæ sunt ipsi conaturalia, & per omnes divinos intellectus pergentem, à quibus segregatus est, quod est super omne nomen, & omnem rationem, & omnem cognitionem. In ultimus autem totorum ipsi conjungentes, in quantum nobis illi conjungi est possibile.

Expositio D. Thomæ. Quia Theologi, id est, Apostoli, & Prophetæ considerantur, quod omne nomen à nobis impositum deficit à deo, ideo ipsi inter omnes modos, quibus in deum possumus ascendere per intellectum, præordinaverunt eum qui est per negationes, per quas quodam ordine in deum ascendimus. Primo enim anima nostra quasi suscitatur, & conforzgit à rebus materialibus, quæ sunt illi conaturalia, puta cum intelligimus deum non esse aliquid sensibile & materiale, aut corporeum, & sic anima nostra negando pergit per omnes divinos intellectus, id est, per omnes ordines Angelorum quibus est segregatus deus, qui est super omne nomen, & rationem, & cognitionem. Ad ultimum autem, anima nostra

DEO

bus, & qui facit illam ineffabilem pacem, quæ est ab æterno præordinata, per quam reconciliamur ipsi Christo in Spiritu sancto, qui est Spiritus dilectionis & pacis, per ipsum Christum, & in ipso Christo simul reconciliamur DEO Patri.
Pax vera per Christum.
V. Resolut. 48. & 91.

CAPUT XII.

De Sancto Sanctorum, Rege Regum, Domino Dominorum, Deo Deorum.

Docet S. D. Sanctitatem esse ab omni scelere liberam, & omnino perfectam, & omni ex parte immaculatam puritatem. Quod citat D. Th. 1. p. q. 27. a. 2.

Docet etiam quid sit regnum, quid dominatio & quid deitas, quam dicit esse quæ omnia videt providentia & bonitate perfecta, quod citat D. Th. 1. p. q. 13. a. 8.

Item quod ista de DEO prædicentur addendo Idem 1. p. q. 108. a. 5. supereminenter, v.g. supereminens sanctitas, & dominatio, quod citat D. Thom. 1. p. quæst. 108. artic. 5.

Denique quod dicatur Sanctus Sanctorum, Rex Regum, Dominus Dominorum, & DEUS Deorum per excellentiam super omnes. Sanctos vero & Reges, & dominos, & deos appellat Scriptura principales ordines, quorum opera DEI munera participantur ab inferioribus.

Quæ omnia la. explicat D. Th. hic præter loca citata, in quibus meminit hujus capituli, & in q. disp. de pot. q. 9. a. 7.

Documentum 74.

Sanctitas secundum nos est ab omni immunditia libera, & perfecta, & omnino immaculata munditia.

Expositio D. Thomæ. Sanctitas secundum nostram acceptionem est munditia libera ab omni immunditia, & perfecta, & omnino immaculata. In quibus verbis tres gradus munditiæ designantur, qui ad sanctitatem requiruntur. Primo est libertas ab omni immunditia: libertas autem servituti opponitur: servus autem immunditiæ existit, qui totaliter ab immunditia vincitur, & ei subjicitur: primus ergo munditiæ gradus est, ut aliquis ab aliqua servitute immunditiæ liberetur.

Secundus est, ut sit munditia perfecta: perfectum enim est, cui nihil deest. Contingit autem quandoque, quod aliquis immunditiæ quidem non subiacet; deest tamen sibi aliquid ad munditiam, in quantum passionibus immunditiæ inquinauitur, quæ cum tolluntur, fit perfecta munditia.

Tertius gradus munditiæ est, ut sit omnino immaculata. Maculari enim dicitur, quod non ab intrinseco, sed ab extrinseco inquinatur. Erit ergo omnino immaculata munditia, cum non solum in se ipso aliquis puritatem habet, sed etiam nihil est extrinsecus, quod eum ad immunditiam trahere possit. Et in his tribus gradibus munditiæ, ratio sanctitatis perfecte consistit.

V. Resolut. 3.